

KAPITEL ETT

Början

SÅ LÄNGE MAY-AH visste hade det bott eyider i Gorns skog. Ledaren hade berättat om det när hon var liten, han hade berättat det för alla barn. Om deras förfäder, och hur de hade kommit hit, till denna magiska plats för att leva för mycket länge sedan. Det var en välkänd legend. May-ah hade aldrig trott något annat än att hennes barn också skulle få höra den, någon gång i framtiden. Och nu var allting borta. Det skulle aldrig komma igen.

.....

Dagen då allt försvann var strålande vacker och solig, och May-ah såg soluppgången med en varm känsla i magen. Hon reste sig från sin tänkarplats i tältet som hon och hennes mor delade.

Men det kommer vi inte att göra imorgon, tänkte hon förtjust. För ikväll kommer jag att sova hos Aveni, i hans tält. I vårt tält. Idag är det min tur att gå med pärlor i håret...

Pärlorna ja. De låg i en träask med vackra snidade figurer på locket, och asken stod vid tänkarplatsernas huvudända. Den hade inte rört sig under natten, inte försvunnit på något sätt. May-ah kunde inte låta bli att lättat andas ut. Hon hade haft mardrömmar hela vintern om att hon hade vaknat efter Vilan och sett att asken var borta. Hon tog upp den och lyfte på locket. Elementarpärlorna glänste lugnande mot henne.

– *May-ah? Är du redo?*

Kah-ena stack in sitt rynkiga ansikte genom tältöppningen. May-ah log mot henne. Kah-enas ljusblå hud var en nyans ljusare än dotterns förgätmigejfärgade. Hon höll på att bli gammal.

– *Jadå, mor, sa May-ah. Jag är redo.*

– *Vill du ha hjälp med håret?* frågade Kah-ena.

May-ahs kolsvarta ekorrögon tittade ner i asken och bet sig tveksamt i underläppen.

– *Det är nog bäst, sa hon. Jag vill att det ska vara perfekt.*

– *Min lilla näktergal, log Kah-ena kärleksfullt. Du är redan perfekt. Det här kommer att gå så bra, var inte orolig.*

Hon satte sig bakom sin dotter och började försiktigt reda ut det tunna

silverfärgade håret. När det var färdigkammat och låg slätt som silke över May-ahs smala axlar, valde Kah-ena omsorgsfullt ut en blänkande blåsvart pärla ur asken. Hon trädde den över ett hårstrå på den unga eyidinnans huvud.

– *En av vatten*, mumlade hon och tog sedan en mossgrön. *Och en av jord...*

Sedan kom en gulröd för eld och en pärlvit för luft i snabb följd. Välsignelsen var färdig. Nu följde själva mönstret. Kah-ena hade sett det många gånger förr, det var likadant vid varje giftermål. En rosenröd för kärleken, tre gyllengula för barn, en jordbrun för trohet... Hon kunde det utantill. Vid slutet av hårstrået kom välsignelsen igen. Sedan slog Kah-ena skickligt en knut på det och började på nästa. Välsignelse, mönster, välsignelse igen, tills May-ahs huvud kröntes av en krona av skimrande pärlor.

– *Klar*, sa Kah-ena och log. *Aveni är lycklig som får dig till hustru.*

May-ah höjde handen och kände på sitt hår. Det rasslade svagt när hon rörde sig, och huvudet kändes tyngre än vanligt. Hennes hjärta svällde av lycka. Det här var hennes dag. Hennes och Avenis.

– *Seså, flickan min*, sa Kah-ena manande. *Klä dig nu, och sedan kommer du ut. Alla är redan igång med förberedelserna.*

May-ah kände en stöt av dåligt samvete. Hon borde redan vara där ute och hjälpa till istället för att ligga och betrakta himlen genom hålet i tältets tak. Hon nickade åt sin mor och sträckte sig efter sina kläder. De var av linne, både den vita blusen och den ockrafärgade briggan. Runt midjan snörde hon ett rött band dekorerat med lönnlöv i trä. Sedan la hon en pärlklädd hårslinga bakom ena örat och gick ut i solen.

.....

Så fort de andra fick syn på henne började de le och kasta uppmuntrande ord efter henne. May-ah log tillbaka, trots nervositeten som fladdrade likt uppskrämda fjärilar i hennes mage. Hon gick igenom lägret för att finna något att göra medan hon väntade. Det var inte stort, lägret i Gorn. Eyiderna var inte många. Men det var hemtrevligt. Runt en nästan helt rund cirkel var ett dussintal ljusgröna tält utplacerade, och ljudet av fågelkvitter och trädens sus fyllde hela skogsglántan. Egentligen var de väl inte tält, utan mer som hyddor, byggda av smidiga ungbjörkar som var fastbundna med varandra i topparna. De små hyddorna var ungefär sex gånger sex fot, och golvet inuti var täckta med mattor av flätat mjukt gräs som byttes med jämna mellanrum. Det fanns även inbjudande viloplatser att betrakta stjärnhimlen på under klara nätter. May-ah älskade att göra just det. Medan övriga medlemmar i Familjen föredrog att skratta och skämta vid nattelden låg hon på sin gräsfäll med armarna under huvudet. Det var en sådan natt som Aveni först hade

sett henne. Aveni, Ledarens son. Aveni, han som varenda flicka i Familjen avgudade. Aveni, som skulle bli Ledare själv en dag. May-ah visste att hon var avundad, och det var en detalj som gjorde det hela ännu mer underbart. Hon hade aldrig blivit avundad för något i hela sitt liv, och nu kastade alla flickor mörka blickar på henne. Runt mittplatsen var det full aktivitet. Den nästan ständigt brinnande elden i mitten utgjorde centrumet för alla Gorns eyider. Det var där saker hände. Kvinnor arbetade med bröllopsgåvor till det unga paret, lagade mat till den väntande festen och passade de små barnen som med kvittrande skratt sprang runt och jagade varandra. En av dem, en ung flicka som just hade gått igenom sin första vuxenceremoni (hon hade gått igenom våren utan att somna om nätterna, precis som de äldre individerna), kom fram till May-ah och tittade med stora ögon på pärlorna i håret.

– *Åh, May-May, sa hon med ljus barnslig stämma, du ser precis ut som en blomma.*

May-ah skrattade och gav flickan en kyss i håret.

– *Tack lilla fjäril, sa hon. Jag hoppas att min trolovade tycker likadant.*

– *Fråga honom då, han kommer där.* Flickan pekade över May-ahs axel med en smal hand.

May-ah vände sig om, och hennes hjärta fladdrade till. Vid de Fyras all makt och härlighet, att hon inte kunde koncentrera sig till fullo när han var i närheten! Men han var ståtlig nog att förvrída huvudet på vilken flicka som helst, Aveni, med sitt varma leende och glittrande ögon, som alltid verkade riktade rakt mot henne när de talade samman. Han stod och pratade med sin far, men slutade när han såg att hon tittade på honom. Då log han och sa ett ord till fadern, som nickade förstående. May-ah tvingade sig själv att le lugnt mot honom, trots att hennes nervositet måste synas lång väg. Aveni strålade mot henne.

– *Är du nervös?* frågade han med sin milda röst.

Ett ögonblick funderade May-ah på att ljuga, att säga att hon var lugn. Men hon förkastade idén.

– *Ja, sa hon istället och märkte att hon skälvde på rösten trots att hon gjorde sitt bästa för att hålla den stadig. Är du?*

Aveni nickade med ett litet leende.

– *Mer än någonsin förr i hela mitt liv, sa han och fick med dessa ord en ljuvlig känsla av samhörighet att sprida sig i May-ahs kropp.*

Han tog hennes hand i sin och kramade den försiktigt.

– *Men det kommer att gå bra, försäkrade han lugnt.*

Han sa det så övertygande att hon tillät sig att slappna av.

– *Har din far bestämt någon tid än?* frågade hon för att byta ämne.

Aveni skakade på huvudet och suckade lite.

– *Nej, men det blir snart nu, sa han. Jag tror faktiskt att vår käre Ledare är mer nervös än vad vi är.*

May-ah smålog. Trots att det var menat som ett skämt så var det fullt förståeligt. Aveni var Ledarens ende barn, och han ville att det skulle bli perfekt.

– *Mor är också alldeles till sig, sa May-ah. Man kan tro att hon aldrig har varit med om att ordna något sånt här förr.*

May-ahs tre äldre systrar hade flyttat hemifrån för länge sedan, de hade var och en en trevlig make och åtminstone ett barn vardera. Aveni höjde på sitt ena smala ögonbryn.

– ”Sånt här”? upprepade han. *Du menar att planera ett bröllop?*

– *Nej, svarade May-ah allvarligt. Jag menade att arrangera blommor i korgar. Klart jag menade planera bröllop!*

Han skrattade till, och som alltid när hon lyckades muntra upp folk flinade May-ah spjuveraktigt. Hon hade lyckats svepa in pinsamheten i ett skämt. Hon var faktiskt rädd att säga ordet ”bröllop” eftersom hon fruktade att det skulle försvinna ifall hon sa det högt. Som den omöjliga dröm det var.

.....

Solen hade vandrat ytterligare en bit på himlen innan Ledaren kallade samman Familjen.

– *Tiden är inne, förkunnade han.*

May-ah, som hade tillbringat sin väntan med att försöka få ihop en videkorg, hoppade till. Korgen föll till marken och allt hon hade hunnit fläta samman gick upp. May-ah kom snabbt på fötter och ordnade till sitt hår. Hon kände hur värmen steg i hennes kinder när hon med förfalskat lugn steg fram mot Ledaren. Aveni såg inte mindre nervös ut när han dök upp vid hennes sida ett ögonblick senare. När han var där kände hon sig lite mindre rädd. Hon var inte ensam inför alla dessa eyider längre, inte när han var med. När de båda hade hunnit fram till Ledaren höjde denne sina rynkiga men förvånansvärt starka händer och la dem på brudparets pannor, som för att visa att de nu var två som skulle bli ett.

– *Detta är en lyckans dag! deklamerade han med sin djupa röst. Idag borde alla fira, gammal som ung. Idag är dagen då Aveni ska äkta May-ah, och Kahenas dotter ska ta Venibars son till sin make.*

Det kom en liten flämtning från eyiderna när Ledaren kallade sig själv vid sitt förnamn. Det hade inte hörts på mycket länge, han hade bara varit Ledaren. Han fortsatte utan att komma av sig.

– *De två ska bli en, om Familjen och Reliken så vill. Är det någon bland oss här som förvägrar dessa ungdomar att ingå äktenskap?*

Han tittade runt på de församlade. Ingen protesterade, precis som han hade väntat. Vad skulle de säga? Aveni kramade May-ahs hand igen, och hans beröring stillade hennes skenande hjärta en aning.

– *Folket har förklarat detta band för gott, sa Ledaren.*

Han höll upp en sliten läderpåse som han alltid bar om halsen i ett flätat snöre av hästtagel. May-ahs hjärta stannade, men nu var det inte längre av nervositet, utan av förväntan. Hon visste vad som skulle komma nu. Ledaren stack in handen i påsen och drog upp ett föremål. Vid åsynen av det föll May-ah och Aveni på knä i vördnad. Bakom dem gjorde de runtstående samma sak. Föremålet hade många heliga namn som endast Väktaren, Ledaren, kunde. Han skulle komma att lära ut dem alla till sin son, som i sin tur skulle lära sitt förstfödda barn. Föremålet kallades Reliken, och den var den mest helgade, den dyrbaraste klenod som Gorns eyider ägde. May-ah tyckte att den var det vackraste hon någonsin hade sett. Det var en rund platta av mörkt trä, för gammalt för att man skulle kunna lista ut från vilket sorts träd det kom. Plattan genomkorsades av två korslagda band av silver så att fyra delar bildades. I varje del satt en sten, och det var dessa stenar som hyste Kraften. De ändrade färg och ljusbrytning hela tiden, så det var svårt att fästa blicken på dem. De kastade olikfärgade reflexer över både folk och glänta, dess ljus glittrade i ögat på även den minsta hasselmus, och det verkade som om till och med solens strålar bugade inför den. Alla som såg den kände sig genast lite starkare och lite klokare, och en behaglig visshet spred sig genom deras kroppar. Med ett uttryck av djupaste vördnad i sitt annars så allvarliga ansikte la Ledaren tillbaka Reliken i påsen och hängde den på plats runt sin hals igen.

– *Vår Allra Heligaste har godkänt och helgat detta äktenskap, tillkännagav han. Ni har mina lyckönskningar i allt, och jag hoppas att ert liv tillsammans blir långt och lyckligt.*

Aveni och May-ah böjde sina huvuden för honom, och han svarade dem på samma sätt. En svag melodi hördes från skogen, som om träden hade börjat sjunga, och ett märkligt skimmer hade spridit sig över gläntan. Det hade smugit sig på så långsamt att ingen hade lagt märke till det förrän det redan var där. Aveni vände sig mot sin far, som log mot honom med glittrande ögon. För ett ögonblick såg han ut som en ung pojke.

– *Jag bad Gorns bästa musikanter att spela, sa han enkelt.*

May-ah gapade av förvåning. Hon kunde inte låta bli. Det måste ha kostat Ledaren en förmögenhet att få hit **dem**. Hon vågade inte ens tänka på hur mycket lovtal och löften och smicker Avenis far hade fått avge. De gröna hyddorna var insvepta i en gyllene dimma som virvlade runt eyidernas armar och ben när de rörde sig. Sedan kom sången. Den fyllde hela May-ahs väsen tills hon kände att hon och den var samma mytiska väsen. Hon andades den, doftade den, kände den mellan sina smala fingertoppar. Den berättade om kärlek och lycka, och den var berusande att lyssna till. May-ah väcktes ur sin trans av Avenis hand mot sin arm.

– *Låt dem inte locka dig, varnade han. Du vet hur lättpåverkad du är av deras sång.*

May-ah suckade, men sedan ruskade hon på huvudet så att pärlorna rasslade om hennes öron, och så var hon sig själv igen. Hon såg med egna ögon och andades åter den friska skogsluften. Nu var de synliga. Lika skimrande gyllene som dimman tog de form där de dansade över gräset med så lätta steg att deras bara fötter knappt snuddade vid marken. Det var svårt att se hur många de var. I ena ögonblicket kunde de vara bara ett par stycken, i skepnad av unga kvinnliga varelser, i andra var de fem gracila svanar som krökte sina smäckra halsar och sjöng. Åh, denna musik... May-ah kände hur det ryckte i hennes ben av lusten att få dansa, och Aveni smålog när han fick syn på det.

– *Kom, sa han och tog henne i sina armar.*

Innan hon visste ordet av var hennes händer runt hans starka nacke, medan hans vilade över hennes smala höfter. Aveni förde henne sakta runt i takt med musiken. När de andra såg att brudparet hade börjat dansa gav de sig också ut. Musiken var lugn och mjuk, och den svävade ut över skogen för att förtrolla och förhäxa. May-ah var inte längre medveten om den. Avenis ögon såg djupt in i hennes, och hon var som hypnotiserad av den ömhet och beundran hon såg i dem. Deras ansikten närmade sig sakta varandra, och hon slöt ögonen. Avenis läppar var mjuka mot hennes, och kyssen var försiktig och ömsint. Hon besvarade den så kärleksfullt hon kunde.

– *Jag älskar dig, May-May, viskade Aveni.*

May-ahs hjärta jublade.

– *Jag älskar dig också, svarade hon ärligt. Det har jag alltid gjort.*

– *Kommer du alltid att göra det?*

May-ah låtsades tänka efter, men när Aveni såg oroligt på henne kunde hon inte låta bli att skratta till.

– *Det var väl det jag precis gjorde, var det inte? log hon. Vi är makar nu.*

– *Skräm mig inte sådär mer, älskade, skrattade Aveni.*

Sedan kysste han henne igen.

.....

I utkanten av Gorns skog rörde sig ett långsamt tåg av facklor. De utgjorde en hotfull syn där de gled fram över slätterna mot skogen. Varelsena som höll i facklorna kallades elidianer. De var egentligen inte onda, bara ett förvirrat och olyckligt släkte som levde mycket fattiga liv. Deras enda dyrkan gick till elden, som de på sitt gutturala språk kallade ”Sarxas”. Denna dyrkan, denna besatthet, gjorde de uttryck för genom att sprida eldens heliga kall genom Taran-Zell. De kunde inte förstå varför människorna slängde vatten och släckte deras välsignade lågor, så de hade begivit sig västerut för att finna ett

mer öppenhjärtigt folk. Och nu hade deras anförare, en kort robust byggd man med tovtigt smutsbrunt skägg, fått syn på skogen Gorn.

– Sarxas, ropade han till sina kumpaner och viftade vilt med sin feta arm mot de majestätiska träden.

Elidianerna var i regel mycket runda till formen, och de gick klädda i grovt arbetade hudar från vilket djur som helst som råkade komma i vägen för deras tunga träspjut. De jagade vadsomhelst som var för långsamt för att hinna undan, men de tvekade heller inte för att äta as som de hittade, redan dödade av rovdjur. De stal gärna från annat folk ifall de fick tillfälle, och hade på så vis fått tag på de elddon som betraktades som närmast heliga i klanen. De var eldens folk, och inget gladde dem mer än att se flammor slicka torrt trä. Nu närmade de sig Gorn med skrämmande hastighet. Skickliga som de var på den uppgiften samlade de kvickt ihop ett bål av fjolårslöv och barkbitar vid stammen av ett mäktigt dött träd. Så höll anföraren sin fackla mot bålet, och heta eldslågor flammade häftigt upp. Elidianerna jublade när elden började sprida sig. Än en gång fick de se Sarxas växa sig stor och mäktig inför deras tillbedjande ögon! Sedan stod de vördnadsfulla och såg på när elden hoppade från gren till gren.

.....

Det var Aveni som märkte att Gorn stod i ljusan låga.

– *Alla, grips nu inte av panik!* ropade han med hög röst. *Vi måste härifrån!*

Älvornas sång dämpades till ett mjukt surrande medan gläntans eyider såg upp på Ledarens son. Aveni grep hårt om May-ahs hand.

– *Gorn brinner*, sa han så lugnt han förmådde trots att skräcken lyste ur hans ögon. *Samla ihop det viktigaste, men fort. Vi måste skynda oss.*

Febril aktivitet bröt ut, alla skulle fram så fort som möjligt för att ta reda på sina saker. May-ah var en liten lugn ö på det stormiga havet. När Aveni hade sagt det där hemska började allt gå så otroligt långsamt. Brann Gorn? Hennes hem, hennes skog, det enda hon kände till. Skulle de andra bara låta Gorn försvinna?

– *Kan vi inte släcka elden?*

Frågan hade sluppit ur henne snabbare än May-ah hann stoppa den. Aveni tittade på henne.

– *Hur då, May-May?* frågade han. *Den växer alldeles för snabbt för att Familjen ska klara det.*

En tunn vit rökstrimma ringlade in i gläntan, en varning för det som skulle komma. I May-ahs ögon var det en klar förolämpning.

– *Så vi ska ge upp utan att försöka?!* kastade hon ur sig. *Ska vi låta Gorn DÖ?*

Aveni såg hennes smärta, och det gick som en stöt igenom honom. Han kunde göra vadsomhelst för henne, gå i döden om hon bad honom, och det skar i hjärtat över att behöva göra henne ledsen. Fast det kanske skulle fungera? Om de bara kunde få ihop tillräckligt med vatten och delade upp sig i brandsläckargrupper... Det skulle kunna gå.

.....

Det var den sekunden av tvekan som var avgörande. Bara genom att se på de dansande lågorna som höjde sig högt över trädtopparna och hungrigt slukade allt i sin väg, gjorde det uppenbart för Ledaren att alla försök var hopplösa. De hade upptäckt elden för sent, den var redan för mäktig, och Gorn skulle gå under. Det var sanningen, och det var ingen idé att försöka undfly den. Deras enda chans till överlevnad var att lämna skogen åt sitt öde. Men så var det pojken hans...

– *Aveni!* ropade Ledaren. *Aveni, vi hinner inte! Skynda nu, elden kommer!*

Aveni vaknade ur sina funderingar och vände sig till May-ah.

– *Jag är ledsen, min älskade,* viskade han. *Men Familjen kommer först.*

Han kramade hennes hand, och drog henne med sig i flykten. De sprang. Plötsligt var inte gläntans luft lika klar längre. Stickande vit brandrök svepte som en dimma runt dem och suddade ut alla former. May-ah kunde inte tala, hon kunde knappt se. Det var då någon skrek.

– *Lågorna är här! Vi kommer inte ut!*

Ett litet barn började gråta av skräck, och när ett började föll andra in. Genom den kvävande röken kunde May-ah skymta eldsflammorna, och hon fylldes av en enda fasansfull känsla. Hopplöshet. De hade ingen chans att ta sig ur det här. Eyiderna, hennes folk, skulle gå under. Hon visste det. Lågorna kom allt närmare, hon kunde känna deras ohyggliga hetta mot huden. Folk skrek runt henne, skrik av smärta i dimman.

– *Mor!* vrålade hon. *Aveni! Mor!*

Det stack i lungorna, och hon kände hur det sprängde i huvudet av smärta. Röken trängde in i hennes ögon, i näsan, i halsen. Den fick hennes hud att svida. Det var vansinnigt varmt överallt. Avenis hand hade blivit slapp i hennes, han måste ha förlorat medvetandet. May-ah föll på knä intill honom, försökte väcka honom med smekningar och framvästa ord. Hon kunde inte se honom, men hennes händer sa att han fanns där. Något rörde vid hennes axel, något som kändes märkligt svalt i all denna hetta. May-ah trevade med ena handen i mossan med slutna ögon. Mörkret bakom hennes ögonlock kändes tryggare än allt detta evinnerliga vita. Hennes fingrar slöts om föremålet, som sände lugnande pirringar genom hennes känsliga fingertoppar. Den vita dimman snurrade runt hennes huvud och verkade tränga in i hjärnan.

Slöjor av medvetlöshet svävade innanför hennes ögonlock. Tanken på att fly nuddade bara hennes medvetande lätt som en fjäril och fladdrade sedan bort igen. Flämtande efter luft sjönk May-ah till marken. Det sista hon uppfattade innan det välsignade mörkret kom var att hennes fingrar närapå krampaktigt höll om föremålet. Sedan var allt bara svart.

.....

Sakta återvändande medvetandet åter till May-ah. Hon kände sig intill döden trött men tvingade sig själv att öppna ögonen. Först såg hon bara resterna av vit dimma virvla fram förbi hennes synfält, vilket slog an en så vansinnig klang av skräck inom henne att hon blundade igen. Om hon låg sådär tillräckligt länge så kanske hon kunde somna ifrån den här hemska rädslan som fick henne att må illa. Hon hade en känsla av att hon inte ville veta vad det var som hänt, varför hon var så rädd. Det skulle vara så enkelt att bara glida under ytan igen, så befriande... Men det var otroligt så obekvämt hon låg. Kanske om hon flyttade lite på armen... En brännande smärta fick henne att sätta sig kapprak upp. Det var en smärta hon aldrig tidigare hade känt; den pulserade längs hennes kropp som hjärtslag, brände hennes hud och fick henne att hacka tänder av köld på samma gång. Den var runt om och inuti henne, fick hennes öron att surra och suddiga fläckar att dansa framför ögonen. May-ah förde handen till huvudet. Då fick hon syn på det hennes hand hade kramat så hårt. En förfärad flämtning undslapp henne. Reliken. Det Allra Heligaste. De fyra stenarna skimrade mot henne och kastade såna reflexer att hon var tvungen att se ner. Det var då hon la märke till vad som låg intill henne. Något svartbränt förvridet, med ena handen bedjande utsträckt... Handen? May-ah svalde hårt, plötsligt hade hon en ilsket vass klump i halsen.

– Nej... viskade hon. Nej, åh nej...

Reliken kändes sval och lugnande i hennes hand, och fingrarna vitnade i sitt grepp om den. May-ah reste sig långsamt på darrande ben. Den brännande smärtan pulserade ett par gånger, ebbade ut och försvann. Det låg en söt kväljande stank i luften, upplandad med rökluft och resterna av en intensiv hetta. När May-ah såg sig omkring märkte hon att Gorn inte fanns mer. Dess träd, som förut hade vuxit raka och stolta, var nu brända kala stammar som sträckte sina spretande grenar mot himlen. En känsla av vild panik grep tag i May-ah, den rasade med hennes blod runt i kroppen. Hon såg alla kroppar på marken, kroppar som stelnat i dödens plågade skrik; hon kände lukten av förkolnade ben i näsan; hon hörde den absoluta tystnaden. Inga fåglar sjöng mer, inga blad susade. Det enda som hördes var det svaga knastret av en ännu pyrande eld någonstans. May-ah såg från den ena kroppen till den andra, fortfarande utan att förstå. Med fullständigt uttryckslös min vandrade hon

igenom det enda hem hon någonsin hade haft. Allt utplånat, bränt. Dött. Hon knäböjde vid något silverglittrande intill en svart trädstam. May-ah visste vad det var, trots att hon inte kunde förstå hur hon visste det.

– *Älvorna av Gorn*, mumlade hon. *Ni hann inte heller undan. Elden kom för alla.*

Hon betraktade det glittrande dammet.

– *För alla*, upprepade hon, *utom för mig. Varför blev jag lämnad kvar?*

May-ah visste att ingen skulle svara henne. Men ändå ställde hon frågan rakt ut i luften. Reliken sände ut ett varmt sken som tröstande svepte in henne. May-ah granskade den mycket noga, vred och vände på den. Var och en av de fyra stenarna hade en egen färg och sitt alldeles speciella sätt att skimra. Det var en konstig trygghet i dess form. Ingenting riktigt hemskt kunde hända när Reliken fanns, den skulle inte tillåta det. May-ahs fingrar gled över den översta vänstra stenen, den som sken i smaragdgrönt. Den vibrerade svagt, och hon la plötsligt märke till en inristning alldeles intill den. Inristningen var så gammal att den var nästan osynlig, och det krävdes en eyids skarpa ögon för att överhuvudtaget se den. Den föreställde flera cirklar som tycktes bilda något slags tecken, men hon kunde inte lista ut vad de betydde. May-ah strök över cirklarna, som om hon med sin blotta beröring kunde förstå vad de visade. Och så plötsligt kände hon en häftig kväljande känsla i magen, och smärtan, mer intensiv än någonsin tidigare, gjorde sig på nytt påmind. Minnet av eldens kvävande hetta, den vita röken som stack i huden, den absoluta ensamheten... May-ah såg med ögon halvt förblindade av tårar, hon såg förödelsen, de brända kropparna av eyider överallt.

Jag känner dem, for igenom hennes hjärna. *Alla här, de är mina vänner, mina släktingar. Min familj.*

Och hon visste att hon var ensam.

•••••

Amuletten skimrade i hennes hand, och May-ah tittade på den med en blandning av förtvivlan och desperation i blicken.

– *Det var du, eller hur?* viskade hon och förvånades över att hennes röst lät så stadig. *Du räddade mitt liv. Jag vet inte hur du gjorde det, men jag förstår att det inte var menat för mig. Det borde ha varit någon annan, som Ledaren eller... eller Aveni.*

Vid tanken på Aveni, på den ende man hon någonsin hade älskat, som hade förstått henne bättre än någon annan, tårades hennes ögon på nytt. Hon kröp ihop på marken, klamrade sig fast vid Reliken och vaggade fram och tillbaka. Hennes klagosång lät underligt död när skogens eko inte längre förstörde dess melodi. May-ah visste inte hur länge hon hade suttit där mitt i det som

hade varit Familjens läger innan hon reste sig. Hon kunde inte bara låta sin mors och Avenis och alla de andras kroppar bara ligga på den svarta marken. De måste få sina Välsignelser så att de fick ro, och eftersom det inte längre fanns någon Ledare som kunde utföra den så skulle hon själv bli tvungen.

– *Jag är Väktaren nu*, påminde hon sig själv och svalde. *Jag var den enda som överlevde. Reliken är mitt ansvar hädanefter.*

May-ah rös över detta faktum, hon ville inte alls ha den sortens makt. Det var något för en Ledare, för någon som visste mer om livet än vad hon själv gjorde. Men det fanns inget val. Hon gick runt festplatsen där de flesta kropparna låg, räknade dem och svalde hårt flera gånger. Ingen saknades. Ingen hade kommit undan. Så gick hon fram till Ledarens lik. Hon visste att det var han eftersom hans svartbrända ansikte visade lugnt accepterande. Han hade inte skrikit eller drabbats av panik, han hade lagt sig ner och tagit emot döden. May-ah satte sig på knä intill honom och fumlade med Reliken. Den här ceremonin hade hon sett, Ledaren hade en gång utfört den över hennes far när han dog.

– *Vid Familjen och Ledaren och den enda Reliken*, sa hon och tvingade rösten hög och stadig, *så ber jag för att denne man, en älskad och respekterad Ledare för Gorns eyider, skall tas upp bland de Högsta Väsendena och leva för alltid i Landet Bortom...*

May-ah avbröt sig, hon kunde inte fortsätta. Tårarna strömmade utefter hennes kinder och föll ner över Ledarens kropp. Under höga snyftningar höjde May-ah handen som höll Reliken och förde den över liket. Handen rörde sig i en motsols cirkel och korsade den sedan så att mönstret skulle ha varit precis det samma som delade Reliken i fyra delar.

– *Gå i frid*, viskade hon och sänkte handen.

Just i det ögonblicket vittrade kroppen sönder, och ett moln av aska flög upp och bars iväg av den tilltagande vinden. May-ah bugade en sista gång och reste sig för att upprepa samma procedur med Aveni. När hon fick se hans sorgfyllda ansikte bröt hon ut i hejdlösa snyftningar. Med största svårighet utförde hon ritualen och bet sig i läppen när hon fick se Avenis drag suddas ut av söndervittringen, precis som hans fars hade gjort. Ännu gråtande förevigade den sista kvarlevande av Gorns eyider sin mors Välsignelse, hon gick från den ena döda till den andra och sa några ord innan hon utförde tecknet. Det kändes som om det pågick i timmar. Tillslut var hon färdig och stirrade tomt framför sig. Nu var det verkligen slut. Nu fanns det ingen återvändo mer.

– *Vad gör jag nu?* frågade May-ah rakt ut i luften. *Vad ska jag ta mig för nu?*

Hon fick förstås inget svar, men Reliken i hennes hand kändes lite varmare och gav lindring i hennes nattsvarta förtvivlan. May-ah suckade tungt och

kom på fötter. Hon såg ut över gläntan, präntade in i minnet hur det borde ha sett ut.

– *Jag kan inte stanna här, förklarade hon för de kala stammarna. Det förstår ni väl? Men jag kanske kommer tillbaka någon dag.*

Hon vände ryggen mot sitt gamla hem och gick.

•••••

En liten stig gick ännu igenom den nerbrända skogen, och den följde May-ah. Hon hade ingen annanstans att ta vägen, och dessutom hade hon hört att det låg en människoby bortom den stigen. Där kunde hon kanske få husrum tills hon kom på något att ta sig till. Solen hade försvunnit bakom tjocka moln, och varenda nerv i May-ahs kropp sa åt henne att det skulle bli regn. En iskall vind blåste henne i ansiktet, men hon stretade på ändå. Hon hade inte gått långt förrän det väntade regnet kom. Det var ett så kompakt regn att hon knappt kunde se stigen framför sig. Hennes ben rörde sig utan att hennes hjärna reflekterade över det och förde henne ut ur Gorn. Stigen vidgade sig till en bredare väg, vars grus skavde in mellan May-ahs fotfjäll. Hon frös så att hon skakade, och eftersom det är genetiskt inprogrammerat i eyider att sova när det är kallt så började hon känna hur kylan gjorde henne dåsig. May-ah ruskade på huvudet och tvingade ögonen öppna igen. Att låta sig lockas av sömnen och lägga sig ner kunde resultera att man aldrig vaknade mer. Hon hade hört skräckhistorier om eyider som somnat under kalla vandringar. Kylan hade fått dem att falla i dvala och sluta andas. Det var farligt att sova. May-ah vandrade vidare och började nynna på en gånglåt för att hålla sig vaken.

Ena foten framför den andra
Måste gå och måste vandra
Genom regn och vind och storm
Genom blixtnad och blåst och åska
När regnets dimma suddar varje form
Över bergets sten och skogens mossor
Jag måste gå och måste vandra
Ena foten framför den andra

May-ah hann sjunga den flera gånger innan hon fick syn på något som fick henne att le för första gången på vad som verkade vara en evighet. Genom regndimman framför henne skimrade det blekgula skenet från ett husfönster.

•••••

Genast skyndade hon på sina steg tills hon nästan sprang. Fler ljus bröt fram

ur halvmörkret, det var en hel by, precis som hon trodde. En by med värme och mat och kanske någonstans att vila. En by med andra levande varelser, med människor... Människor ja. May-ah stannade plötsligt. Hon var en smula rädd för människor. Hon visste så lite om dem. Ledaren hade gjort sitt bästa för att undervisa de unga eyiderna i andra kulturer, han hade berättat om älvorna och de skrämmande elidianerna i öster, men knappt något om människor. May-ah visste att hennes förfäder en gång hade handlat med människorna i norrbyn, flera metallföremål hade hamnat i eyidernas ägo på det viset, men handeln hade stoppats för länge sedan. Hon kände ingen som någonsin hade sett en människa på nära håll. Historierna berättade att deras ögon var randiga, svarta i mitten och sedan vita, och att deras hud hade samma färg som skära rosor. May-ah tyckte att det lät ganska vackert med randiga ögon. Men man kunde inte vara säker. Fast hade hon något val egentligen? Hon kände inte till någon annan eyidkoloni, visste inte ens om det fanns andra. Så hon måste göra det här. Det var hennes enda chans. Hon började gå ner mot den hemtrevligt blinkande byn.